

Silentium

Zpřetrhat to ticho kolem?

Nabízí se jak noviny na podpal,
utrousil bych *banalita*, kdyby se z rohu nekřičelo tak nahlas,
z rohu, do jehož hájemství spadáš ty,
čekajíc, jestli podám si tvou ruku.

Promiň. Nemohu, nesetnu pocit, který je mi svatý,
ani kdyby obě těla jak tětíva luku,

udělám jediné: Až věty uzrají, až do láhve je stočím,
ty verše vinné budu drmolit a míchat s omítkou pracovny,
přestože žádné slovo zdmi neprostoupí,
neboť celý vnitroblok už dávno napuštěn mám averzí
pro každý jeden hlučnější byt, ulici jakbysmet.

A teď slinami slepuji loď, archu němých,
a když olíznu ret, občas ty sliny chutnají po krvi,
to jak jejími hlubinami letí kotva, jak se háky zasekávají
o jakousi archetypální skálopevnost srdce.

Popisuji současnost
stejně jako nehořlavý, panoramatický výjev
na roštu pece krematoria,
popisuji pozůstalé,
jejichž upálené hlasivky nepřenesou ni gram údivu.

A to ticho kolem! Které není možné zpřetrhat.
V němž nelze uvažovat, že jsme se kdy rozešli.